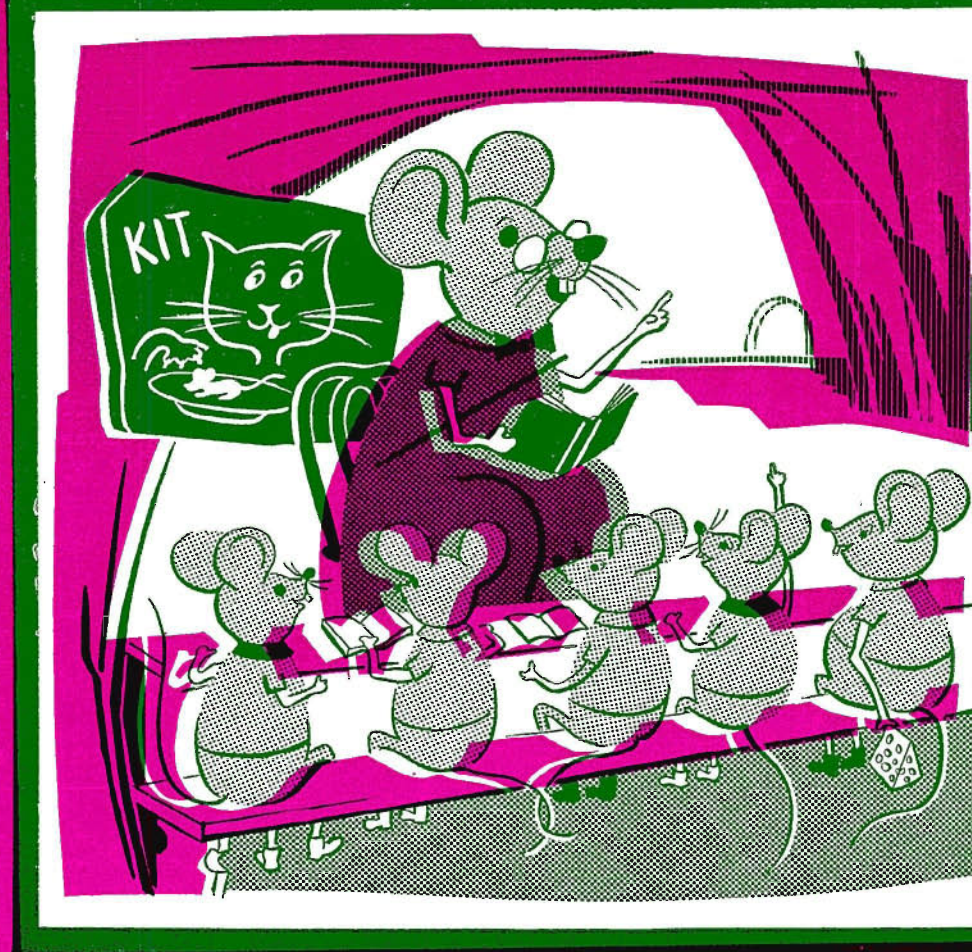

ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

THE RAINBOW A CHILDREN'S MAGAZINE

З ДИТЯЧОГО ЖИТТЯ

ГУРТОК КНИГОЛЮБІВ НА БРОНКСІ, Н.Й., ВШАНОВУЄ Т. ШЕВЧЕНКА

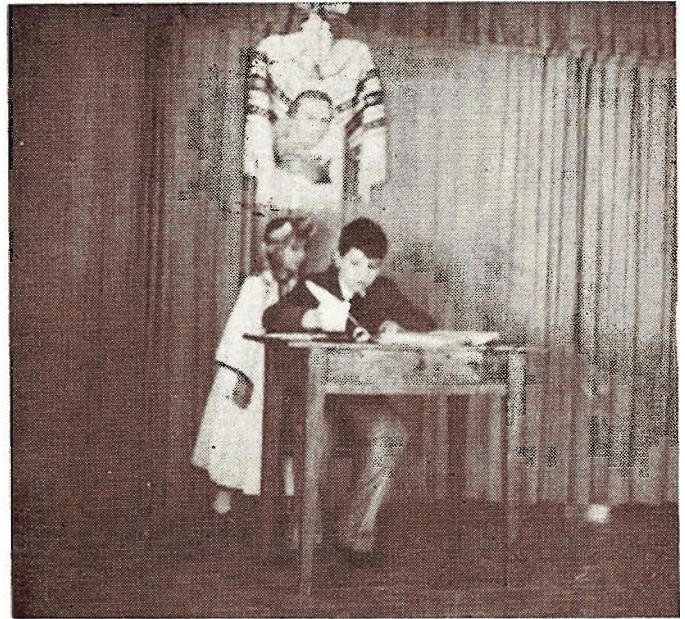
26-го березня ц. р. Гурток Юних Книголюбів при 82-му Відділі США на Бронксі влаштував свято в честь Тараса Шевченка. Воно відбулося в залі церкви св. Покрови. Вечір відкрила голова 82-го Відділу Зіна Раковська. Програму вела Ліда Гошовська зі старшої групи Гуртка Книголюбів. Вона відчитала реферат п. н. „Тарас Шевченко серед нас”. Вірш Оксани Браташ „Поклін малому Тарасові” виконали наймолодші члени Гуртка — Христя Гонко, Анна Василюшин, Сузанна Мирка, Христя Павлів, Марійка Павлів, Стефан Максимів, Йосиф Гайда й Івась Мирка. Надя Миськів відіграла на фортепіані композицію Ігоря Соневицького „Ягілочка”, а Марія-Марта Гніздовська композицію Миколи Фоменка „Лірична поема”. Збірну деклямацію вірша Т. Шевченка „Мені тринадцятий минало” проказали — Орест Гонко, Андрій Стасів і Андрій Раковський. Марія-Марта Гніздовська, Ліля Мирка і Лариса Стасів деклямували „Княжну” Т. Шевченка. У сцені „Тарас у пана” Аркадія Животка виступали три дійові особи: Тарас, Думка й Україна. Роллю Тараса виконував Роман Гошовський, Думки — Христя Гонко, Україна — Надя Миськів. Всі виконавці були в чудових народних одягах. Україна була закута в тяжкі кайдани.

На світлині Гурток Книголюбів на Бронксі. Зліва пані Лідія Вовчук, виховна референтка в минулому році, направо пані Леонтина Гошовська, цьогорічна виховна референтка.

Батьки й гості нагороджували виконавців програми гучними оплесками.

З нагоди Шевченківського свята Гурток Книголюбів передав п'ять доларів на пресовий фонд „Веселки”.

Христя Гонко в ролі Думки й Роман Гошовський в ролі малого Тараса.

Програму свята приготували виховна референтка 82-го Відділу пані Леонтина Гошовська з допомогою пані Лідії Вовчук.

*Лідія Гошовська
Член Старшої Групи Гуртка Книголюбів*

Від Редакції: Тишить нас, що Гурток Книголюбів так добре веде працю під проводом своєї опікунки пані Леонтини Гошовської. Дякуємо за допис, світлини й пожертву на пресовий фонд журналу.

з кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода” заходами Українського Народного Союзу. Редагує Колегія з членів Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді. Річна передплата становить у США — 5.00 дол., у інших країнах — рівновартість цієї суми. Для членів УНС — 4.00 дол. Ціна окремого числа 50 центів. Ціна подвійного числа — 75 центів.

Обкладинка роботи Галини Титли.

“THE RAINBOW” — “VESELKA”

Published monthly, except June to September Bi monthly at Jersey City, New Jersey

81-83 Grand Street — Jersey City, N.J. 07303

Subscription \$4.00 per year.

Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Іван Брикович — Школа Мишки-Гризикнижки

МИ ЧИТАТИ ВЖЕ ВЧИМОСЯ

— Гей, Орисю, Гаплю, Гнате!
 Ви ж не вмiєте читати!
 — Ми читати вже вчимося
 І книжок не боїмося,

В них чудові образи —
 Всі їх люблять діточки.
 Навіть котик заглядає,
 Чи де мишки там немаєц.

Р. З.

Катерина ПЕРЕЛІСНА

Ілюстрація Юрія КОЗАКА

В АВТОБУСІ

До нашого автобуса
 Метелик залетів,
 Нікого не питаючи,
 На перше місце сів...

Нечемний ти, метелику, —
 Недобре так робить!
 Як хочеш з нами їхати,
 То треба заплатити.

ЛІСОВА ШКОЛА

Школа, школа лісова:
Пані вчителька-сова,
Учні — звірики-малята
Вчаться пильно і завзято.

Лисеня мале, хвостате,
Вже уміє написати
Наймигіші з всіх слова:
„Наша школа лісова“.

Р о л я н и к

ВАРЕНИК І ПИРІГ

Раз на полумиску зустрілись
Вареник та пиріг
І стались скаржитись, що люди
Не розрізняють їх.

В а р е н и к каже: — Я варений
У кип'ятку, в воді,
Це не від нині добре знають
Старі і молоді.

Та пирогом мене прозвали
І кличуть, мов на сміх,
Хоч я варений, не печений,
Вареник — не пиріг.

П и р і г на те: — То правда, брате!
Обидва ми з муки,
Та поміж нами немаленька
Різниця є таки.

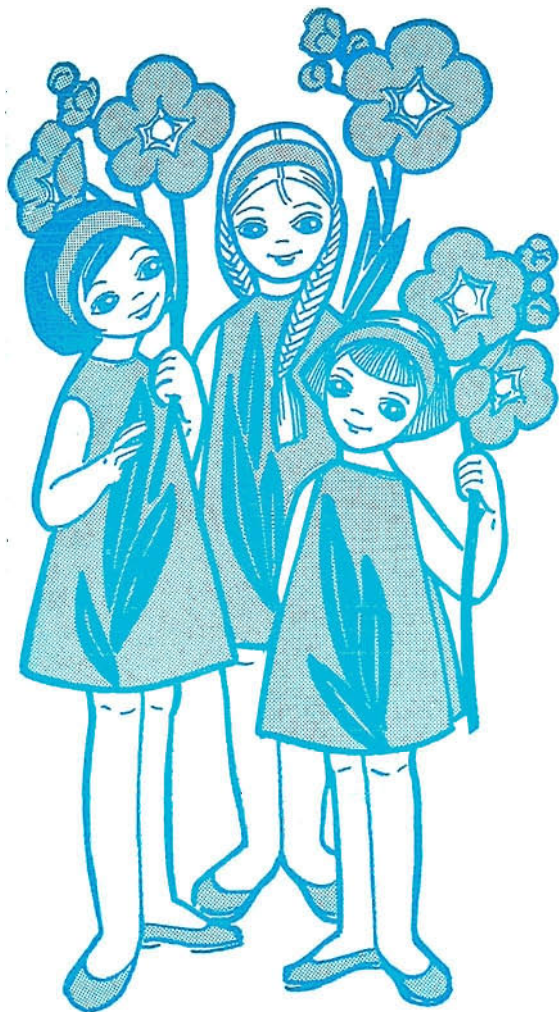
Тебе в воді кип'ячій варять —
Мене в печі печуть,
Тож хай же тим, що це забули,
Нас їсти не дають!

Р. З.

КВІТИ КОЛЬОРІВ ВЕСЕЛКИ

(Приспосовано для показу на сцені, в залі або на шкільному подвір'ї)

(Продовження)

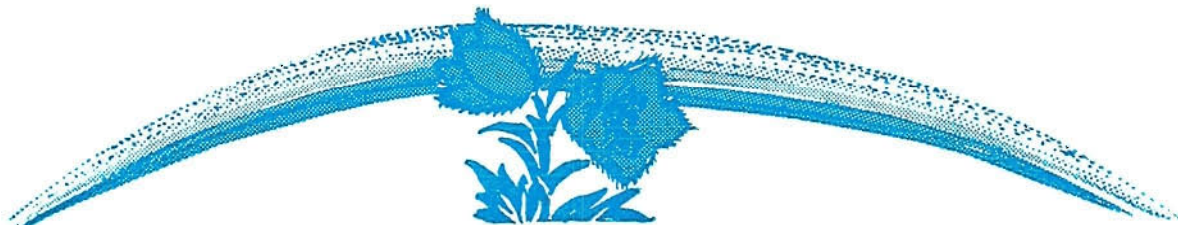
Не забудьте: ми блакитні!
Ми блакитні! Ми тендітні!

6-ий вихід. Група **БЛАКИТНОГО КОЛЬОРУ**:

всі разом: **Ми блакитні. Знайте, діти:
незабудьки ніжні квіти.
Ми — веселки п'ятий колір,
не забудьте нас ніколи.**

7-ий вихід. Група **СИНЬОГО КОЛЬОРУ**:

разом: **Синій колір — шостий колір.**
Дзвіночки: **Ми дзвіночки сині з поля,**
Косинці: **Ми косинці з половини.**
разом: **Сині квіти! Сині-сині!**

КВІТИ ВЕСЕЛКОВИХ КОЛЬОРІВ

Allegretto

СЛОВА - Г. ЧОРНОБИЦЬКА
МУЗИКА - О. ЗАЛЕСЬКИЙ

ми бла-

кит - ні знай - те, ді - ти: не - за - будь - ки ніж - ні кві - ти

ми ве - сел - ки п'я - тий ко - лір, не - за - будь - те нас ні -

ко - ли. не - за - будь - те: ми бла - кит - ні! ми бла - кит - ні!

РЛ. 1972
4.1256-4

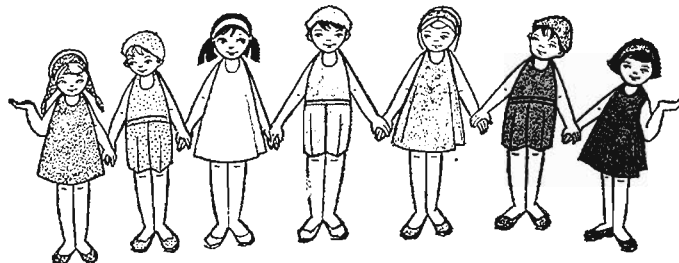

ми тен-діт-ні!

си-ній ко-лір шос-тий ко-лір. ми дзві-ноч-ки си-ні з по-ля,

ми ко-силь-ці з по-ло-ни-ни. си-ні кві-ти. си-ні, си-ні.

(Закінчення буде)

ЗАЙЧИК-ПОБІГАЙЧИК

ЗАЄЦЬ - СПІВАК

Якраз надбігає на те вовк. А був це той вовк, що від нього найбільше зайців загинуло. Гульк він на зайців, а вони втікають. Здивувався вовк:

Що це таке, що вони мене не бояться?

Розсердився та й таки біжить просто на них. А зайці знали, що Зайчик-Побігайчик такого йому завдасть; що вовк їх їсти не буде. Бачать, що він біжить та в крик:

— Не біжи сюди, бо ми тут раду радимо, хочемо старшого вибирати!

Підійшов до них вовк помалу, вклонився й питає:

— Де ж ваш старший?

— От, той, що тут між нами! — та й показують на Зайчика-Побігайчика.

— Отой? — питає вовк. — Гей, коли б я був знав, що то він, то був би не кланявся.

— Чому ж то я не варт твого поклону? — питає Зайчик-Побігайчик.

— Бо тебе ніхто не боїться.

— То ти гадаєш, що лиш той може бути старшим, кого бояться? Старшим буває той, хто розумний.

Бачить вовк, що заєць правду говорить. От і каже:

— Так, ти добрий на старшого! То вибирайте його, бо він мудрий і щось знає, а мене — на його заступника.

— Е, ми, братчику, з тобою не зладили б, — каже Зайчик-Побігайчик. — А втім, як потрапиш те, що я, то можеш бути.

— А що ж ти вмієш? — питає вовк.

Зайчик-Побігайчик не дав себе довго просити та й почав співати.

— Тягни, — каже, — за мною! Як зумієш за мною тягнути, то зможеш бути моїм заступником.

Каже вовк: — Це нічого, я ще ліпше удам!

Почав вовк вити, а зайчик до нього:

— Тягни тоненько!

Вовк не може.

— Тобі, — каже Зайчик-Побігайчик, треба б язик натягнути, то ти вмів би так заспівати, як я. Та спробую ще одного. Як це зробиш, то вже потім тобі і язик натягну.

(Продовження буде)

Пояснення-словничок: гульк, глип — раптово глянути, швидко споглянути (to look suddenly); старший — тут старшина, голова громади (chief, leader); уда ти — доконати, зуміти.

КУТОК ЮНИХ АВТОРІВ

БЕРІЗКА

Над річкою біла
Берізка стоїть,
Голівку схилила
І довго вже спить.

А вітер тихенько
Йй шепче до вух:
„Прокинься, берізко,
Поглянь но на луг!

Ось сонце пригріло,
Йде дощ навесні —
Умий своє личко
По довгому сні!

Трава зеленіє
І квіти цвітуть,
Як любо в лісочку,
Як мило отут!”

Леся Козак,
Торонто

ПРИГОДИ МАВПИ ЧІЧІ

III

Посидівши в закамарку,
Зміркувала — їсти слід!
В цей бо час у зоопарку
Кожен день дають обід . . .
Вийшла мавпа на алею,
Бачить — всюди пікніки.
Люди дружною сім'єю
Спорожняють тарілки.
Мавпа довго не барилась:
Дуже чемно поклонилась
І, пригладивши перуку,
Лапку простягла, як руку.

Позбігались миттю діти —
Крик, захоплення, привіти! . .
— Мавпочка жива, не з вати!
Звідки ти взялась? Як звати?
Подивилась мавпа в вічі
І сказала раз і двічі:
— Чічі! Чічі!

— Мавпа Чічі! Мавпа Чічі!
Як же раді ми цій стрічі!
Хочеш їсти? На канапку,
Ось бери отак у лапку!
Ось картопля й помідори,
Ось цукерок цілі гори . . .

А один веселий пан
На закуску дав банан.

Мавпа стільки всього з'їла,
Що й ходити вже несила!
Ну, пересиділа втому,
От уже і час додому.
— Ти також із нами, Чічі?
Що ж, просить не треба двічі,
Мавпа вдячна за підмогу,
Скік у авто, та й в дорогу . . .
Та як з авта висідали,
Марно Чічі скрізь шукали,
Бо відразу мавпа спритна
Утікла десь непомітно . . .

ТЯЖКІ ЧИ ЛЕГКІ КНИЖКИ?

(Ілюстрація Мирона Левицького)

Гляньте, скільки тих книжок
До науки, до науки —
Та й тяжкі вони такі,
Що аж терпнуть руки!

Правда, це тягар рукам,
Та дивіть! — хіба не чудо,
Що усіх їх голова
Помістить без труду?

Р о л я н и к

ІВАСИК-ДУРНИК

КАЗКА

(Ілюстрації Юрія Матушевського)

III.

Проходить час. Івасик росте та в красу й силу вбивається. Став з Івасика парубок хоч куди, але всі його, за старою звичкою, дурником величають.

Так і жив Івасик, аж поки вийшов королівський наказ, щоб усі парубки з'явилися до королівського палацу. Королівна собі нареченого обиратиме. Сидітиме в палаці коло найвищого віконця. Хто доскочить до неї і здіє перстень з її пальця, той і буде королівським зятем. По королівській смерті королем стане.

Збираються старші брати Івасикові на королів наказ перед палацом стати. Батько їм коней готує, мати найкоштовніший одяг із скринь виймає. Про Івасика ніхто й не згадує. Бо хто ж буде дурника людям виставляти?

Поїхали брати. Їдуть і все сваряться їдучи: кожен бо перстень хотів дістати.

Поїхали брати, а Івасик-Дурник взяв свою сопілку й пішов у степ. Сів під пшеницею й виспівує собі, на сопілці пригравуючи. Діждався півночі й гукнув:

Коню мій милий,
коню мій любий!
Стань переді мною,
як ліс перед травою.

Зашуміло, загуділо й кінь став, як укopianий. Івасик розповів йому про королів наказ. Вислухав його кінь і каже:

— Перестрибни через мене тричі!

Перестрибнув Івасик і сам себе не пізнав. Одежа на ньому стала княжа, а чоботи такі, що Івасик ще й не бачив: червоні, а підківки золоті. Цілком зять королівський! Сів на коня білого, як сніг, і полетів, як вітер.

Зупинився коло палацу, і всі люди дивилися на нього, бо такого гарного ще ніхто не бачив. Особливо королівні впав в око. Так їй сподобався, що вона не могла очей відвести від нього.

Почали стрибати всі по черзі, але ніхто не дострибнув. Дійшла черга й до Івасика. Як рвоне його коник, так коло самого віконця й зупинився. А Івасик зняв перстень з королівниного пальця і, як вітер, майнув у поле. Король і всі люди, що стояли тут, тільки роти пороззявляли, так дивувалися.

— Хто він? Чого втік? — гомоніли люди.

Король навіть погоню вислав, щоб упіймали його. Але де там! Навіть і сліду не знайшли. Засмутилася королівна і весь королівський двір, що зник такий красень-наречений. Король-батько шле посланців до сусідніх королів запитати: чи не був це який королевич? Алеж ні — жаден королевич не був на тім герці.

Врешті розгнівався король і дає суворий наказ:

— Хто зняв перстень з королівни, мусить негайно з'явитися до палацу!

IV.

А тим часом Івасиків кінь зупинився коло пшениці й каже:

— Ну, Івасику, злязь, перестрибни тричі через мене й іди собі додому. Коли треба буде, то знову мене покличеш.

Івасик перестрибнув тричі через коня і знову став таким, як і був. Замотав перстень у ганчірку, поклав за пазуху й пішов додому.

Братів ще не було вдома. Батьки питають його:

— Де це ти, дурню, три дні волочився, що й їсти не приходив?

— Стеріг пшеницю, але вже ніхто не толочить, — відповів, посміхаючись, Івасик.

Захотів тепер Івасик перстень розглянути. Виліз на піч і розмотав його, а він як засяє на всю хату!.. Аж мати злякалась і крикнула:

— Що це ти, Івасику, з вогнем бавишся? Ще хату спалиш.

Івасик швиденько замотав перстень і сховав його за пазуху.

Ось і брати над'їхали. Почали хвалитись, як то вони якогось княженка чи короленка бачили.

— Підлетів, як орел, до віконечка, зняв перстень з королівни і зник з очей, — розказують брати один поперед другого. — Питавав король усіх — ніхто не знає його. Посилав король погоню — не догнали. Та й де нашими кіньми догнати коня, що як змії крилатий!

Батьки слухають та дивуються, а Івасик лежить на печі та посміхається. Дуже йому хочеться перснем похвалитися, щоб він на всю хату засявав, але побоявся, щоб брати не відібрали.

Врешті дійшов королівський наказ і до Івасика-Дурника. Що робити? Пішов опівночі до пшениці й покликав:

**Коню мій милий,
коню мій любий!
Стань переді мною,
як ліс перед травою.**

Зашуміло, загуділо й кінь став перед ним, як укопаний.

— Стрибай тричі через мене! — каже до Івасика.

Івасик перестрибнув і став красунем-короленком. Скочив на коня й полетів швише вітру буйного.

Зупинився кінь перед палацом. Бачить Івасик, сидить королівна край віконця й плаче. Сльози з її ясних очей падають на срібну тарілочку й відразу діамантами стають. Як побачила королівна свого судженого перед палацом, то так зраділа, що за малим з вікна не скочила. На зустріч Івасика вийшов сам батько-король, запрохав його до палацу, і стали лагодити весілля.

Дуже було сумно Івасикові з своїм конником розлучатися, але кінь потішав його:

— Як я потрібен буду, то гукнеш. А покищо бувай щасливий і правдивий!

І полетів як вітер. Лиш курява знялася.

Івасик сказав королівні, що хоче бачити на весіллі своїх батьків і братів, але вони — прості селяни. Королівна просила батька закликати сватів. І звелів король всій родині Івасиковій негайно до палацу прибути.

Дуже налякалися Івасикові батьки, як побачили королівських гінців. Особливо мати боялася.

— І за що така напасть на нас бідних?
— тужила вона.

Вирішили, що лишать Івасика на господарстві за сторожа. Довго шукали його, але не знайшли ніде. Доручили обійстя сусідам, і пішли зажурені.

З великим страхом входили вони до палацу, бо були певні, що кара королівська чекає на них там. Яке ж диво було, як королівна з своїм нареченим зустріли їх на порозі й повели до покоїв! Ніхто з них і не подумав, що королів зять — то їх Івасик-Дурник. Аж тоді, коли Івасик вклонився й попросив батькового-материного благословіння на шлюб, вони пізнали його.

Аж покам'яніли всі від здивування. Потім втішились дуже. Особливо мати раділа, що її Івасик такого щастя доскочив.

Відгуляли весілля й зажили молоді дружно та мирно. А батько-король не натішиться зятем. Зараз по весіллю почав привчати його державою керувати. Дуже легко пізнав Івасик закони й допомагав королеві.

Умираючи, король призначив Івасика своїм наслідником. Дуже був справедливий король з Івасика. Увесь народ мав доступ до нього. Хто був покривджений мав захист королівський. Король-Івасик кожного вислухає, і всіх розсудить скоро й справедливо. Всі люди знали, що король і королева жили для того, щоб у їх державі не було страдників і нещасних.

Діаманти-сльози, які колись наплакала королівна, Івасика дожидаючи, віддали вони вдовам і сиротам. І справді не було в їх королівстві ані бідного-голодного, ані сироти безталанного.

Отакий був король Івасик-Дурник! І я в його королівстві був, мед-вино пив, а вам про це казочку розповів.

Пояснення-словничок: парубок — юнак (youth); наречений — fiancé; перстень — ring; зять — son-in-law; герць — лицарські змагання (tournament); ганчірка — шматок матерії (rag, cloth); пазуха — bosom, breast; волочитися — to vagabond, to loaf about; змій — dragon; курява — dust; обійстя — двір, господарство, оселя.

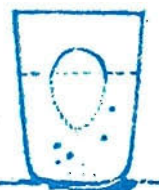
КУТОК РОЗВАГ

ЩО ЗНАЮТЬ МАМИНІ МАЛІ ПОМІЧНИЦІ В ГОСПОДАРСТВІ

Любите з мамою в кухні господарити — правда? Отож пам'ятайте:

Яйце, покладене в чисту воду в склянці, піде на дно і ляже поземо — це знак, що яйце свіже.

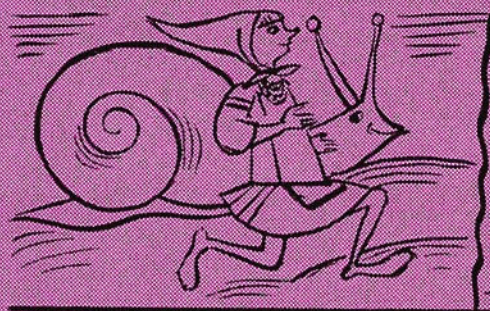
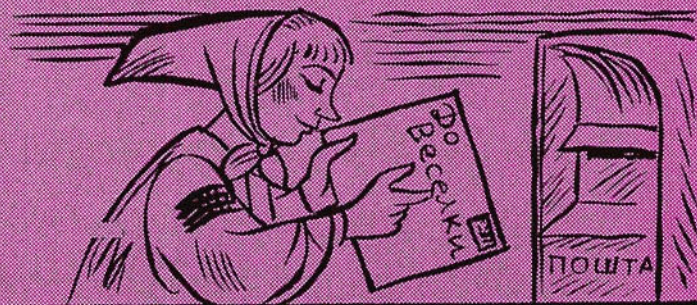
Якщо яйце не потопає, а плаває на половині висоти води скісно, тупим кінцем більше вгору — це знак, що яйце не зовсім свіже.

Якщо яйце виплине на поверхню води і стане приховано тупим кінцем догори — знак, що яйце старе і чим більше вистає над водою — тим старіше.

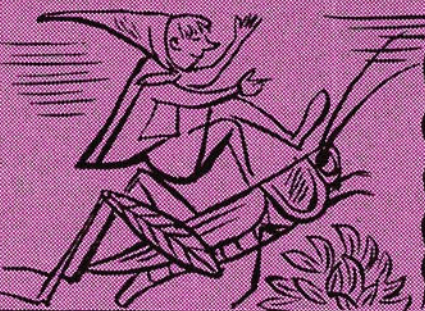

ГОЦА ДРАЛА

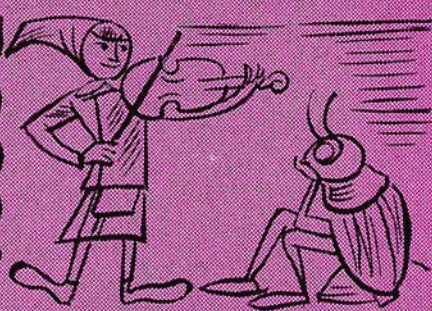
Гоца нам листок прислала,
Як „вакаціонувала“:

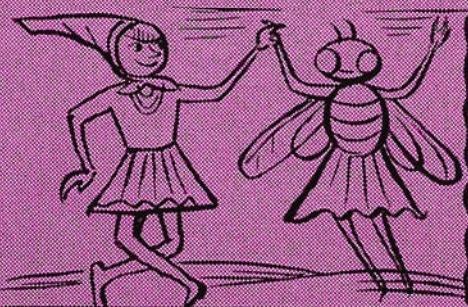
Спортами вона займалась,
З слимаком переганялась.

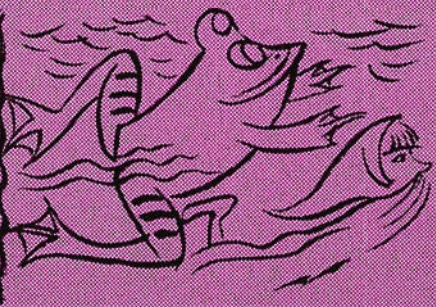
З травкокоником високі
Тренувала всякі екоки.

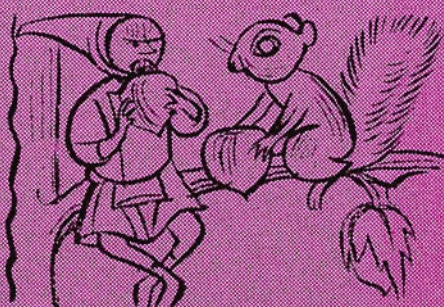
В цвіркуна за рогом хати
Вчилася на скринці грати.

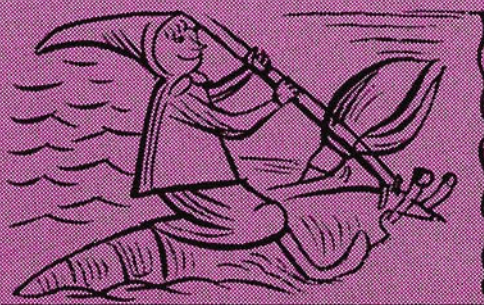
А у бджілки-балерини
Танцювала щогодини.

Плавала щодня у жабки,
Що гумові має ланки.

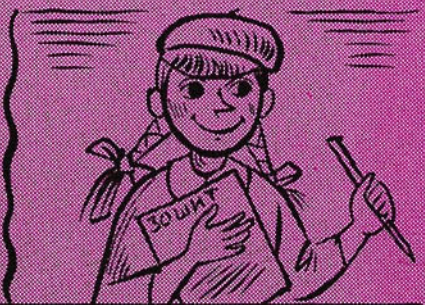
В ліс ходила часто пішки,
Рвала з білкою горішки.

Рак, лабятий і здоровий,
Був їй — човен моторовий.

Прочитала сто книжок,
Що сторінка — образок!

„Я до школи вже готова —
Ну, „Веселко, будь здорова!“

ЗБИТОЧНИК ГАЙ

Привезла нам тітка Рая
Песика малого Гая.
Хто назвав собачку Гаєм?
Цього з нас ніхто не знає!
Тато каже: — Що ж, нехай
Лишиться в нас песик Гай!

Бачите, які довгі лапи має Гай

Але Гай — страшний збиточник:
Вчора він розбив молочник,
Він подер мої шкарпетки,
Він зі столу стяг серветку.
З нашим Гаєм просто горе:
Він зубами ковдру поре,
Із канапи тягне вату,
Не боїться він розплати!
Подушки усі з канапи
Попадають в його лапи,
Тільки й чути: „Не чіпай!”
Отакий наш песик Гай!
Мама каже: — То нічого,
Підросте, не буде цього.
Я ж люблю собачку Гая,
Ще й за те, що він співає!
Так, співає наш собачка,
Як справжнісінька співачка!
Сяде він, розкриє рота
І високу візьме ноту,
Та таку дзвінку та чисту,
Що позаздрять і артисти!
Потім нижче, потім басом,
Потім гавкне раз за разом,

Гай в улюбленій позі балерини.

А тоді почне стрибати
І тоненько верещати,
Наче з того сам радіє,
Що співати так уміє!
Підем ми гуляти з Гаєм,
Полям ходимо і гаєм,
Він малих пташок ганяє,
Він радіє, що гуляє.
Але вдома знов турботи:
Гай подер Катрусі ноти!
Катря плаче, нарікає.
Що робить — ніхто не знає!
Прочуханку дасть йому би,
Та . . . його ми дуже любим!

СТРУСЬ

Африканський струсь — дуже великий і сильний птах. Хоч літати він не може, то бігає швидше за всіх земних тварин. І не такий уже він боягуз, як про нього ходять чутки. Часто в небезпеці він перший нападає на ворога. А б'ється він не абияк: ударом лапи може вбити людину, а дзьобом дасть такого стусана, як кінь копитом.

Саме ці властивості струся і сподобалися африканським фермерам, і вони привчають струсів стерегти овечі отари від хижаків та злодіїв. І сторожі з струсів бувають добрі: вони не тільки не підпускають чужих до отари, а й женуться за ними, хоч би ті й в автомобілі втікали.

М. Д.

Пояснення-словничок: струсь — ostrich; стусан — cuff, punch; боягуз — coward, craven; властивість — прикмета, ознака; хижак — beast of prey.

ПРО НАШОГО КРАБА

Я завжди дуже хотіла мати якусь живе звірятко — песика, котика, пташку або й рибки. Але ніколи не могла їх мати, бо мої батьки казали, що коло звірят багато роботи. Я думала, що то не так важко подати їм корму, свіжої води. Мені казали, що звірятко треба ще й мити і на прохід водити щодня — все одно чи сонце, сніг чи дощ.

Проте, я таки дістала свою першу тваринку. Був серпень, мої кузени — Юрчик, Андрійко й Борис — приїхали щойно з вакацій. Зателефонували до нас. Мій найстарший кузен Юрко сказав, що вони мають для мене живу тваринку. Я думала, що він жартує.

На другий день, у неділю, ми поїхали до них на обід. Тією тваринкою був краб. Ми його випускали на двір, давали йому свіжої водички, бігали довкола нього, сідали на траву й співали. Мої кузени мають також краба.

Першої ночі я не спала до півночі. Поставила клітку біля вікна. Як вимкнули світло, почула, що щось шкрябає. Засвітили — і стало тихо. Я покликала маму знизу, з кухні.

— Як світло світиться, — сказала мамця, то ти рухаєшся й не чуєш шкрябання. А як темно, то ти менше рухаєшся і чуєш, як краб шкрябає.

Я хотіла була заснути, але краб шкрябав. Настав ранок. Я змінила йому воду та їжу.

Минуло кілька місяців.

Якось увечері я випустила краба на прохід. Задзвонив телефон. Я пішла до хати і забула про краба. Вернулась — його вже нема. Шукала, шукала й не могла знайти. Татко взяв лямпу й пішов шукати. Нарешті ми знайшли! Був коло гаражу.

11-го листопада був вільний від навчання день в англійській школі. Мамця сказала, що можемо поїхати до міста подивитись на вітрини у крамницях.

Я маю братика Андрійка. Він випустив краба в кімнаті на підлогу, а як ми виходили, забув покласти його знов у клітку. Як ми вернулися з міста, то татко вже був удома. Він запитав, де краб, бо краба в клітці не було. Андрійко аж тоді пригадав собі, що забув покласти краба до клітки. Ми стали його шукати. Шукали довго, мама — в кухні, татко — в підвалі, Андрійко — по всьому мешканні, а я — в татковій лабораторії.

За деякий час я помітила, що щось рухається за татовим черевиком. Я покликала Андрійка з лямпочкою, дивимося — краб!

Як же він дістався до лабораторії? Спершу мусів вийти з ідальні й піти до кухні. Сходи з кухні ведуть до родинної кімнати та підвалу. Краб покотився по сходах, походив собі по коридору й тоді поліз до татової лабораторії.

Такі були пригоди нашого краба. Він живе в нас і досі.

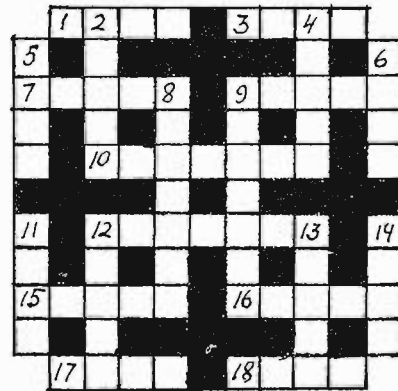
*Софійка Шукла,
Вестон, Канада*

Пояснення-словничок: краб — scab (рід раків); кузен — двоюрідний брат (cousin); шкрябати — to scabble; прохід — прогулянка (walk); вітрина — тут: виставове вікно крамниці (shop-window); підвал — приміщення під будинком (basement).

РОЗГАДАЙМО!

ХРЕСТИКІВКА

(Уклала А. Дичка)

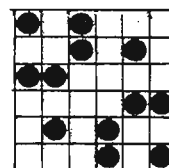
По горизонталі:

1. Маленька казкова істота.
3. Пахуча рослина.
7. Інакше — червяк.
9. Син Вел. князя Володимира.
10. Гарна осіння квітка.
12. Стейт ЗСА.
15. Зарості кущів, хащі.
16. Син гетьмана Богдана.
17. Недобрий, сердитий.
18. Будівля над морем із сигнальними світлами.

По вертикалі:

2. Син сестри чи брата.
4. Інакше — мішок.
5. Великий дикий птах.
6. Споживати їжу.
8. Вузкий прохід між кімнатами.
9. Дорогоцінний камінь.
11. Одиниці виміру довжини.
12. Річка на Україні — сусідка Дніпра.
13. Інакше — військо.
14. Страва з круп.

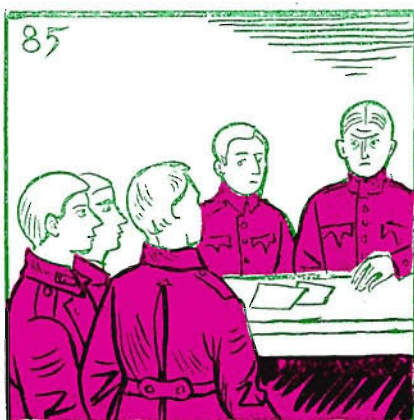
РОЗГАДКИ ЗАГАДОК У ЧИСЛІ „ВЕСЕЛКИ” ЗА ЛИПЕНЬ—СЕРПЕНЬ Ц. Р.: ЯКІ ЦЕ СЛОВА? Весна — Десна. ЩО ЦЕ? М'яч. ЗАГАДКА: Птахи. ЯК ЗВЕТЬСЯ? Конюшина. ДОРISУЙТЕ ВІСІМ КРУЖКІВ:

БОГДАН-СИЧОВИЙ СТРИЛЕЦЬ ІСТОРИЧНА КАЗКА UKRAINIAN TALE BOHDAN-SICHOVY STRILETS

РОЗДІЛ VIII: ПОЛОНЕНІ

CHAPTER VIII: PRISONERS

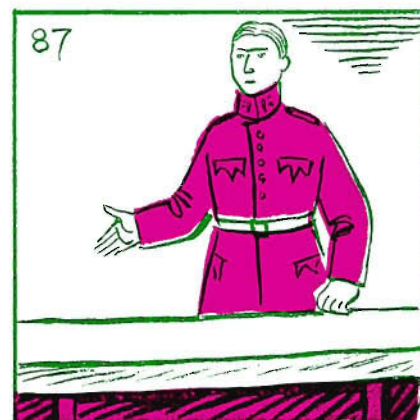
Присланий з дивізії німець капітан Мінц допитував Богдана та його друзів.

Captain Mintz, sent by the German division headquarters, interrogated Bohdan and his friends.

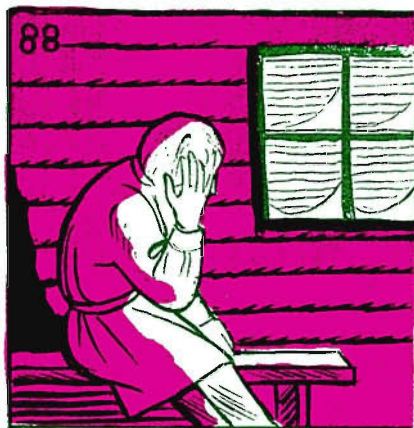
— Ми хочемо воювати за визволення України! — заявив Богдан.

"We want to fight for the liberation of Ukraine," said Bohdan.

— Вас перевезуть до табору російських полонених! — холодно відповів капітан.

"You'll be transferred to the camp for Russian prisoners of war," was the captain's cool reply.

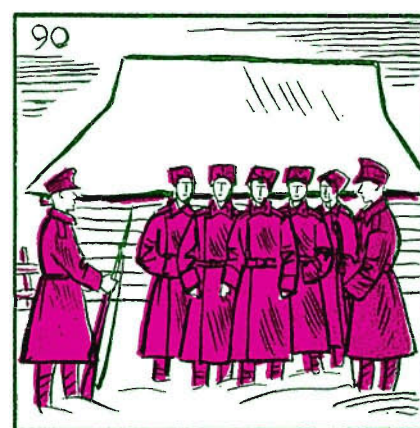
Юрко, дізнавшись про це, дуже зажурився.

Yurko worried when he learned of this.

Потім хлопчина пішов до хорунжого й довго з ним пошепки радився.

Then the boy approached the sergeant and the two spoke quietly for some time.

Богдан і друзі стояли на подвір'ї сотенної канцелярії під наглядом австрійських вартових.

Bohdan and his friends, guarded by Austrian soldiers, stood in the yard of the company headquarters.

(Продовження буде)

(To be continued)